

Framtidens skolestruktur i Namsos kommune

Jeg kommer fra bygda (Jøa), bor i bygda (Vemundvik) og jobber på bygda (Otterøya). Bygde Norge står mitt hjerte nært. Jeg er far til 2 kommende elever og tidligere bonusfar til to elever som fikk gleden av å gå på Sørenget skole.

Høringsnotatet

Jeg synes det som kommer frem av ulike scenario i høringsnotatet er svært skremmende og bekymringsfullt. Flere av scenarioene vil være med på å ødelegge flere lokalsamfunn rundt om i Namsos kommune. Skolene rundt om i bygdene er selve hjertet i lokalsamfunnene. Forsvinner skolene, forsvinner også bolysten, idrettslag, korps, lag og foreninger og beredskap. Mange vil kanskje også flytte ut fra Namsos kommune og til andre kommuner som satser mer på små tettsteder og lokalsamfunn.

Bygdene

Min oppfatning er at steder som Jøa, Otterøya og Vemundvik er alle i god vekst. Der mange utflytende søker tilbake igjen med sine familier. Mange fra byene søker også mer landlig tilstedeværelse der små tettsteder med små byde samfunn frister mer enn bylivet. Dette for å kunne gi sine barn og familier, tryggheten, friheten og nærheten av naturen, landlige omgivelser gir. Dette ser vi for eksempel med at barnehagen på Jøa som skal utvides. Det ventes en oppgang nyfødte borgere på Otterøya og elevgrunlaget hos Sørenget ser ut til å øke de nærmeste årene da flere barnefamilier bosetter seg i Vemundvik. Felles for alle bygdene er at det finnes ikke ledige boliger på markedet og etterspørselen er stor.

Sosial robusthet og læringsmiljø

Mindre skoler med lave elevtall skal man ikke undervurdere. De relasjonene som finnes mellom elev – elev / elev - lærer er meget unike. Det å ha klasser med lavere elevtall trykker elevene da lærerne kjenner barna og foreldrene svært godt. Jeg mener det er spesielt viktig for elevene på barnetrinnet å kunne forholde seg til færre lærere som kan flere fag fordi her vil relasjonen og tryggheten være i fokus og basis for god læring. Terskelen for en elev er mye mindre for å spørre om hjelp i undervisningen, og gir bedre oppfølging fra lærerne i skolearbeidet som igjen gir utvilsomt bedre læring. Skolemiljøet er også mye mer inkluderende for elevene “da ingen elever drukner i mengden” og man får mindre utenforskap. Det finnes også en god kultur der de eldre elevene tar vare på de mindre og viser omsorg for disse. Dette er erfaringer jeg har gjort meg ved ha to bonusbarn ved Sørenget skole.

Reisetid

Det som kommer frem i scenario A, D og E angående reisetid er jeg sjokkert over. Man kan virkelig ikke akseptere en daglig reisetid for barn fra 5-6 års alderen til 15 – 16 års alderen på 2 til 4 timer å kalle det til barns beste. Det stilles også en påstand om at, “For de yngste elevene som får lengst reisevei, vil samlet belastning kunne ligge nær grensen for det som vurderes som forsvarlig”. Jeg mener grensen er passert med god margin og vil kalle scenarioene uforsvarlig.

Jeg har selv erfart det med å pendle mellom Jøa og skole i Namsos og vet hvor tøft og belastende dette er for en skolelev. Vel å merke hadde jeg akkurat startet på videregående og var 15 år og ikke en ungdomskolelev eller en småskolelev.

Turen startet med at jeg ble hentet hjemme på bopel med taxi for buss. Ferden gikk så direkte til ferjen der jeg slapp heldigvis noe rundtur på Jøa for å plukke opp flere elever. Turen gikk til Myrvika der jeg måtte skifte buss. Korresponderende bussen gikk fra Lund til Olav Duun Vgs, og hadde flere stans underveis, for eksempel, Elvalandet, Sørenget, Alhustrand, Kirka i Vemundvik, Ramsvikskogen, og Hals, før vi entret byen. Denne turen tok ca. 100 minutter fra jeg var hjemme til jeg var på skolen.

Returen startet med at jeg brukte bybussen fra skolen å ned til Namsos skysstasjon og hurtigbåten frem til Seierstad på Jøa. Der ble jeg plukket opp på ny av taxi for buss og kjørt hjem til bopel. Fra skoleslutt til jeg var hjemme tok også denne turen ca. 100 minutter.

Jeg brukte totalt rundt 3 timer og 10 minutter hver dag til bare reising til og fra skolen, dette vel å merke om været og føret var bra. Var det dårlig vær, ble det satt inn buss for båt i tillegg, da tok turen enda lengre tid.

Dette var tøft å gjennomføre i det lange løp. Det gikk utover skolearbeidet når undervisningen pågikk, da jeg ofte var trøtt, sliten, manglet energi og motivasjon. Det ble også svært lite tid til både lekser og andre aktiviteter.

Det endte med at før første studieår var ferdig måtte jeg flytte på hybel til Namsos by. Rett og slett for å ha tid og energi nok til å kunne gjøre lekser og skolearbeid, samt finne på ulike aktiviteter igjen.

Så det å fremme et forslag om å legge ned ungdomskolen på Jøa og Otterøya, samt legge ned Sørenget skole, er for meg helt uaktuelt. Da yngre elever vil måtte oppleve mye av det jeg selv har erfart. Noe jeg ikke unner noen skolelev å oppleve. De vil få en betydelig lengre reisevei hvis scenarioene blir vedtatt, som vil påvirke elevene meget negativt.

Avslutning

Jeg forstår godt at Namsos kommune må omdisponere penger. Men jeg mener virkelig at det må finnes andre alternativ der det er mer gjennomførbart å utføre økonomiske kutt enn i skolestrukturen som er så viktig for barna og lokalsamfunnene.

Namsos Kommune er en forholdsvis stor kommune etter sammenslåingen med lange avstander som må hensynetas. Der mange elever holder til i utkantene, eksempelvis Jøa, Lund, Salsnes, Botnan, Eevalandet, Aglen og Skorstad.

Jeg vil minne om intensjonsavtalen datert 16.06.16, som ble utarbeidet ved kommune sammenslåingen. “levere tjenester der folk bor, Skape vekst og utvikling i hele kommunen, skape gode og attraktive bo – og oppvekstmiljøer i hele kommunen, og legge spesielt til rette for økt bosetting av unge i kommunen.”

Med tanke på Sørenget skole estimeres det en besparelse på kun 1million kroner. Jeg synes virkelig at barna er mer verd enn dette. Trygg og god barndom kan ikke kjøpes for penger. Jeg kan ikke se at noe av det som er foreslått av kutt eller nedleggelse av bygdeskolene er til barns beste.